

Ce este Partidul Comunist?

Cuvânt înainte

De peste 5.000 de ani poporul chinez a creat o civilizație splendidă pe pământul ud de fluviile Galben și Yangze. În această perioadă de timp s-au perindat diverse dinastii, iar cultura chineză a cunoscut perioade de prosperitate și declin. Pe scena istorică a Chinei au avut loc grandioase mișcări.

Anul 1840, considerat uzual de istorici ca fiind începutul erei contemporane a Chinei, a marcat începutul călătoriei Chinei de la tradiție spre modernizare. Civilizația chineză a trecut prin 4 episoade de presiune. Primele 3 episoade sunt: invazia Beijing-ului de către forța aliată anglo-franceză, la începutul anilor 1860, războiul sino-japonez în 1894 (numit și războiul „Jiawu”), și războiul ruso-japonez din nord-estul Chinei, în 1906.

Acestor 3 episoade de presiune, China le-a răspuns printr-un curent de occidentalizare, marcat de importul de bunuri și arme moderne, reformele instituționale din timpul „Reformei de 100 zile”¹ și încercarea, de la sfârșitul ultimei dinastii Qing, de a crea o conducere constituțională, și mai târziu, Revoluția Xinhai².

La sfârșitul primului război mondial, China, deși învingătoare, n-a fost inclusă pe lista celor mai mari puteri ale timpului. Mulți chinezi au crezut că primele 3 răspunsuri la episoadele de presiune au fost greșite. Mișcarea „4 mai”³ a condus la cea de-a patra încercare de răspuns la presiunile anterioare și a culminat cu occidentalizarea completă a culturii chineze prin apariția mișcării comuniste și a revoluției sale extreme.

Acest articol tratează impactul mișcării comuniste și al Partidului Comunist asupra civilizației. Haideți să aruncăm o privire mai atentă la rezultatul alegerii făcute de China, sau mai bine spus, la ceea ce a fost impus Chinei, după 160 ani, aproape 100 milioane de morți nenaturale și distrugerea aproape completă a culturii și civilizației tradiționale chineze.

I. Fundamentul de violență și teroare pentru obținerea și păstrarea puterii

¹ Reforma de 100 de zile a fost o reformă de 103 zile din 11 iunie până în 21 septembrie 1898. Guangxu, împăratul dinastiei Qing (1875-1908), a ordonat o serie de reforme ce vizau efectuarea de schimbări sociale și instituționale. Opoziția elitei conservatoare de la conducere față de această reformă a fost intensă. Sprijinită de untracconservatori și cu suportul tacit al politicianului oportunist Yuan Shikai, împărăteasa Dowager Cixi a plănuit o lovitură de stat la 21 septembrie 1898, forțându-l pe tânărul gânditor reformator Guangxu la izolare. Cixi a preluat guvernarea ca regent. Reforma de 100 de zile s-a sfârșit cu anularea noilor edicte și executarea a șase dintre susținătorii reformei.

² Revoluția Xinhai (sau Revoluția Hsinhai), numită după anul Chinezesc al Xinhai (1911), a constat în răsturnarea între 10 octombrie 1911 și 12 februarie 1912 a dinastiei Qing care conducea China, și fondarea Republicii Chineze

³ Mișcarea din 4 mai a fost prima mișcare de masă din istoria modernă chineză, și a început la 4 mai 1919

Umbra lui Mao: O mamă intră împreună cu fiul ei pe poarta Muzeului Militar din Beijing și sunt întâmpinați de o mare statuie a fostului dictator chinez Mao Zedong. (Stephen Shaver/AFP/Getty Images)

„Comuniștii se feresc să-și ascundă viziunile și țelurile. Ei declară deschis că țelurile lor pot fi obținute numai prin răsturnarea violentă a tuturor condițiilor sociale existente”⁴. Acest citat este luat din paragraful de încheiere al *Manifestului Comunist*, documentul principal al partidelor comuniste. Violența este unicul mijloc prin care partidele comuniste au câștigat vreodată putere. Această trăsătură de caracter a fost transmisă tuturor formelor ulterioare ale Partidului, apărute după nașterea sa.

De fapt primul Partid Comunist a fost stabilit la mai mulți ani după moartea lui Karl Marx. După Revoluția din Octombrie (1917) s-a născut „Partidul Comunist al Întregii Rusii”, mai târziu fiind cunoscut ca „Partidul Comunist al Uniunii Sovietice”. Acest Partid a crescut prin folosirea violenței împotriva „claselor inamice” și s-a menținut prin violență împotriva membrilor Partidului și a cetățenilor de rând care au fost considerați trădători. În timpul „curățeniei” declanșate de Stalin în 1930, Partidul Comunist sovietic a masacrat peste 20 milioane de așa-zii spioni și trădători, și persoane suspectate ca având opinii diferite.

Partidul Comunist Chinez (PCC) a început ca ramură a Partidului Comunist Sovietic în cea de-a treia Internațională Comunistă. A moștenit în mod natural înclinarea către crimă. Un exemplu care ilustrează acest fapt este că în timpul primului război civil dintre Kuomintang (KMT) și comuniști (1927-1936), populația din provincia Jiangxi a scăzut de la 20 milioane la aproximativ 10 milioane. Pagubele produse de PCC prin utilizarea violenței pot fi deduse prin simpla examinare a acestor cifre.

Uzul violenței poate fi inevitabil când se încearcă obținerea puterii politice, dar n-au existat niciodată în istorie regimuri atât de dornice de omor ca cele conduse de partide comuniste – omoruri săvârșite în special în timpul perioadelor de pace. Din 1949 numărul deceselor cauzate de violența PCC a depășit numărul total de decese din timpul războaielor purtate între 1927-1949.

Un exemplu excelent al utilizării violenței de către PCC este sprijinul acordat Khmerilor Roșii din Cambogia. Sub conducerea Kmerilor Roșii au fost uciși 25% din populația Cambogiei, multe victime fiind de origine chineză. China blochează și acum aducerea, de către comunitatea internațională, a Khmerilor Roșii în fața justiției, pentru că acoperă rolul PCC în acest genocid.

PCC are legături strânse cu unele din cele mai brutale mișcări politice și regimuri ale lumii. Pe lângă legăturile cu Khmerii Roșii, există relații cu partidele comuniste din Indonesia, Filipine, Malaezia, Vietnam, Burma, Laos, și Nepal - toate fiind susținute de PCC. Mulți conducători ai acestor partide comuniste sunt chinezi; unii dintre ei încă se ascund în China în prezent.

Alte partide comuniste cu ideologie maoistă includ „Căderea Luminoasă” din America de Sud și „Armata Roșie Japoneză”, ale căror atrocități au fost condamnate de către comunitatea internațională.

Una dintre teoriile pe care le folosesc comuniștii este darwinismul social. Partidul Comunist aplică teoria competiției darwiniste dintre specii în sfera relațiilor și istoriei umane, susținând că lupta de clasă este singura forță care determină dezvoltarea societății. Lupta devine astfel „credința” principală a Partidului Comunist, o unealtă în obținerea și păstrarea controlului politic. Cuvintele faimoase ale lui Mao Zedong trădează această logică a supraviețuirii celui mai puternic: „Cu 800 milioane de oameni, cum poate să funcționeze fără luptă?”

O altă afirmație la fel de faimoasă a lui Mao Zedong este aceea ca Revoluția Culturală „ar trebui desfășurată la fiecare șapte sau opt ani”⁵. Folosirea repetată a forței de către PCC este un mijloc

⁴ de pe <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm4.txt>

⁵ scrisoarea lui Mao Zedong către soția lui, Jiang Qing (1966)

important pentru menținerea conducerii. Scopul utilizării forței este crearea terorii. Fiecare luptă și mișcare au fost exerciții ale terorii, inimile chinezilor tremurând de fiecare dată. Supuși terorii, ei au devenit treptat înrobiți sub controlul PCC.

Astăzi terorismul a devenit principalul dușman al lumii civilizate și libere. Exercițiul terorii violente al PCC s-a desfășurat pe o scară și mai largă, a durat mult mai mult, și rezultatele sale au fost chiar mai devastatoare, datorită aparatelor de stat. Astăzi, în secolul 21, n-ar trebui să uităm acest caracter moștenit al Partidului Comunist, pentru că el va juca un rol crucial în destinul PCC.

II. Folosirea de minciuni pentru a justifica violența

Nivelul unei civilizații poate fi măsurat prin gradul în care este folosită violența de către regimuri. Recurgând la violență, regimurile comuniste reprezintă clar un pas uriaș înapoi pentru civilizația umană. Din nefericire Partidul Comunist a fost văzut ca o forță progresivă de către cei care cred că violența este un mijloc esențial și inevitabil în dezvoltarea societății.

Această acceptare a violenței trebuie privită ca o urmare a folosirii neegalate și abile a înșelăciunii și minciunilor de către Partidul Comunist - aceasta fiind o altă trăsătură moștenită a PCC.

“De timpuriu ne-am gândit la Statele Unite ca la o țară dragă nouă. Credem că aceasta se datorează parțial faptului că Statele Unite n-au ocupat niciodată China și nici n-au lansat vreun atac asupra Chinei. Mai fundamental - poporul Chinez are impresii bune despre Statele Unite, datorate caracterului democratic și deschis al poporului său.”

Acest citat provine dintr-un articol publicat la 4 iulie 1947 în ziarul oficial al PCC – *China Nouă*. La numai numai 3 ani mai târziu PCC a trimis soldați să lupte cu trupe americane în Coreea de Nord, înfățișându-i pe americani drept cei mai malefici imperialiști din lume. Lectura acestui articol scris acum 50 ani ar uimi orice persoană din China continentală. PCC a interzis publicarea ziarelor cu pasaje similare și a publicat versiuni rescrise.

De când a ajuns la putere, PCC a folosit tactici similare în fiecare campanie politică, incluzând campaniile de eliminare a contra-revoluționarilor (1950-1953), „parteneriatul” întreprinderilor publice și private (1954-1957), campania „Împotriva Dreptei” (1957), Revoluția Culturală (1966-1976), masacrul din Piața Tiananmen (1989), și cel mai recent, persecuția împotriva Falun Gong începută în 1999.

Cel mai infam exemplu este persecuția intelectualilor din 1957. PCC a făcut apel la intelectuali, cerându-le părerea sinceră, pentru ca mai apoi să-i eticheteze drept „politicieni de dreapta,” și să-i persecute, folosindu-le discursurile drept dovadă a „crimelor”. Când s-au ridicat voci care au criticat această persecuție drept o conspirație, sau „un complot din umbră”, Mao Zedong a susținut public: „Nu este un complot din umbră, ci strategie deschisă”.

Înșelăciunea și minciunile au jucat un rol foarte important în obținerea și menținerea controlului de către PCC. China are una dintre cele mai lungi istorii, iar intelectualii chinezi au acordat din antichitate o mare importanță istoriei. Chinezii au folosit istoria pentru a evalua realitatea și pentru a-și adânci înțelegerea. Pentru ca istoria să servească regimului, PCC a creat o politică de alterare și ascundere a adevărului istoric. PCC, prin propaganda și publicațiile sale, a rescris istoria, de la perioade îndepărtate de genul „Perioadei de Primăvară și Toamnă” (770-476 î.C), și a „Perioadei Statelor Războinice” (475-221 î.C.), până la cele recente - Revoluția Culturală. Astfel de alterări ale istoriei au început în 1949; PCC a blocat cu duritate și a eliminat eforturile de restaurare a adevărului istoric.

Când violența devine insuficientă pentru susținerea controlului, PCC recurge la înșelătorii și minciuni care servesc la justificarea conducerii prin violență, sau la mascarea adevărului.

Trebuie să admitem că înșelăciunea și minciunile n-au fost inventate de Partidul Comunist, dar sunt acte josnice pe care Partidul Comunist le-a utilizat fără scrupule. PCC a promis pământ țăranilor, fabrici muncitorilor, libertate și democrație intelectualilor și pace tuturor. Nici una din aceste promisiuni n-a fost realizată. O generație de chinezi a murit păcălită și altă generație continuă să fie înșelată. Aceasta este cea mai mare tristețe a poporului chinez, cel mai nefericit aspect al națiunii chineze.

III. Principii care se schimbă mereu

În campania prezidențială a SUA din 2004, un candidat la președenție a afirmat la TV că tacticile se pot schimba la nevoie, dar niciodată „credințele” sau „valorile inimii,” altfel respectivul „pur și simplu nu este credibil”⁶. Această declarație clarifică cu adevărat un principiu.

Partidul Comunist este un caz tipic. De la înființarea sa acum 80 ani, PCC a ținut 16 congrese naționale reprezentative și a modificat Constituția Partidului de 16 ori. De-a lungul celor cinci decade de control al puterii, PCC a modificat major Constituția Chinei de 5 ori.

Idealul Partidului Comunist este egalitatea socială, care ar duce către o societate comunistă. Astăzi însă, China controlată de comuniști a devenit națiunea cu cele mai mari inegalități economice din lume. Mulți membri PCC au devenit putred de bogați, în timp ce 800 milioane de oameni trăiesc în sărăcie.

Teoriile călăuzitoare ale PCC au început cu marxism-leninism-ul, la care a fost adăugat maoismul, apoi ideile lui Deng Xiao Ping și, recent, teoria celor „Trei Reprezentări” a lui Jiang Zemin. Marxism-leninism-ul și maoismul nu sunt deloc compatibile cu teoriile lui Deng Xiao Ping și ideologia lui Jiang – ele sunt de fapt opuse. Această amestecătură de teorii comuniste folosită de PCC este într-adevăr o raritate în istoria umană.

Principiile schimbătoare ale Partidului Comunist s-au contrazis în mare măsură unul cu altul. De la ideea unei integrări globale care să depășească statul-națiune, până la naționalismul extremist de astăzi, de la eliminarea proprietății private și a „claselor exploatare” până la promovarea aderării capitaliștilor la Partid, principiile de ieri s-au inversat în politica de astăzi, cu schimbări și mai importante preconizate în viitor. Indiferent cât de des își schimbă PCC principiile, țelul rămâne același: obținerea și păstrarea puterii, susținerea unui control absolut al societății.

În istoria PCC au existat mai mult de 12 campanii caracterizate drept lupte „pe viață și moarte”. În realitate, toate aceste lupte au coincis cu un transfer de putere, rezultat al schimbării principiilor de bază ale Partidului.

Fiecare schimbare de principii a fost cauzată de o criză inevitabilă pe care PCC a avut-o de înfruntat și care îi amenința legalitatea și existența. Fie că este vorba de colaborarea cu KMT, de politica externă pro-SUA, de reforma economică și promovarea economiei de piață, sau de promovarea naționalismului - aceste decizii au apărut mereu într-un moment de criză; toate au avut drept scop câștigarea sau consolidarea puterii. Fiecare ciclu în care un grup a fost persecutat, pentru ca mai apoi să fie reabilitat, a fost conectat cu schimbări în principiile de bază ale PCC. Un

⁶ informație de pe <http://www.debates.org/pages/trans2004a.html>.

proverb vestic spune că adevărurile pot rezista, dar minciunile sunt schimbătoare. Există înțelepciune în această zicală.

IV. Modul în care natura Partidului înlocuiește și elimină natura umană

PCC este un regim dictatorial leninist. De la crearea Partidului au fost stabilite trei așa-zise linii de bază: linia intelectuală, linia politică, și linia organizatorică. Linia intelectuală se referă la fundația filozofică a Partidului Comunist. Linia politică se referă la stabilirea țărilor sale. Linia organizatorică se referă la modul în care sunt atinse țelurile, în cadrul formei sale de organizare.

În China cei mai mulți oameni știu că membrii PCC au o personalitate dublă. În viața particulară membrii PCC sunt ființe umane obișnuite, cu sentimente de fericire, supărare, regret și bucurie. Ei au meritele și defectele ființelor umane. Ei pot fi părinți, soți, soții, sau prieteni. Dar situată deasupra naturii și sentimentelor umane este „natura Partidului”, care, conform cerințelor Partidului Comunist, trebuie pusă mai presus de umanitate. Astfel, umanitatea devine relativă și schimbătoare, în timp ce „natura Partidului” devine absolută, mai presus de orice îndoială sau provocare.

În timpul Revoluției Culturale era ceva obișnuit ca tații și fiii să se tortureze unii pe alții, soții și soțiile să se lupte unii cu alții, mame și fiice să se denunțe reciproc, și studenți și profesori să se trateze unii pe alții drept inamici. În aceste cazuri conflictele și ura au fost motivate de „natura Partidului”. La începutul dictaturii PCC, mulți oficiali înalți ai PCC n-au putut face nimic atunci când membrii familiilor lor au fost etichetați drept inamici de clasă. Acest lucru a fost determinat și el de „natura Partidului”.

Puterea „naturii Partidului” asupra indivizilor apare ca urmare a îndoctrinării prelungite organizate de PCC. Această îndoctrinare începe în grădiniță, unde răspunsurile abrobate de Partid la anumite întrebări sunt răsplătite. Aceste răspunsuri nu corespund bunului simț, sau naturii umane a copiilor. Studenții primesc educație politică atunci când urmează școala primară, liceul, etc., până la universitate. Ei învață să urmeze linia standard aprobată de Partid, în caz contrar nefiindu-le permis să treacă examenul de absolvire.

Un membru de Partid trebuie să urmeze linia Partidului când vorbește în public, indiferent ce gândește în particular. Structura organizatorică a PCC este o piramidă gigantică, cu puterea centrală din vârf controlând întreaga ierarhie. Această structură specială este una dintre cele mai importante trăsături ale regimului comunist, ajutând la producerea unei obediențe absolute.

Astăzi, PCC a degenerat într-o entitate politică ce luptă pentru propriile interese. Nu mai urmărește nici măcar vreunul din țelurile comunismului. Dar structura organizatorică a comunismului a rămas; cerința de obediență necondiționată nu s-a schimbat nici ea. Acest Partid se consideră deasupra umanității și naturii umane, înlătură orice organizații sau persoane considerate dăunătoare sau potențial dăunătoare pentru puterea sa, indiferent dacă sunt cetățeni obișnuiți sau oficiali înalți ai PCC.

V. Un spectru malefic se opune naturii și naturii umane

Tot ce se află sub Cer trece printr-un ciclu al vieții de naștere, maturitate, decădere, și moarte.

Spre deosebire de regimul comunist, societățile non-comuniste, chiar și cele totalitare și dictatoriale, permit deseori un anumit grad de auto-organizare și auto-determinare. Societatea chineză antică a fost de fapt condusă cu ajutorul unei structuri binare. În zonele rurale, baza

organizării sociale independente era clanul, în timp ce zonele urbane era breasla. Guvernarea centralizată nu se extindea mai jos de județ. Regimul nazist, probabil cel mai crud regim dictatorial, exceptându-le pe cele conduse de partide comuniste, respecta totuși proprietatea privată. Regimurile comuniste au eradicat orice formă de organizare socială independentă de Partid, înlocuindu-le cu structuri ale puterii înalt centralizate, de sus până jos.

Dacă structurile sociale de la nivelul de bază în sus pe scara ierarhică, ce permit auto-determinarea indivizilor sau grupurilor, apar în mod natural, atunci regimul comunist este esențial contra naturii.

Partidul Comunist nu are principii generale cu care să trateze oamenii. Conceptele de bine și rău, precum și toate legile și regulile sunt manipulate arbitrar. Comuniștii nu permit crima, exceptând cazurile celor categorisiți drept dușmani ai Partidului Comunist. Pietatea filială este binevenită, exceptându-i pe părinții considerați inamici de clasă. Bunăvoința, corectitudinea, dreptatea, înțelepciunea, și credința sunt toate bune, dar nu sunt aplicabile dacă Partidul nu vrea să considere aceste virtuți tradiționale. Partidul Comunist distruge complet standardele universale pentru natura umană, și este construit pe principii ce se opun naturii umane.

În general societățile non-comuniste iau în considerare natura duală a umanității, cea a binelui și răului; ele se bazează pe contracte sociale fixe pentru a menține un echilibru în societate. În societățile comuniste, însă, chiar conceptul de natură umană este respins, binele și răul nefiind nici ele recunoscute. Eliminarea conceptelor de bine și rău, conform lui Marx, servește la răsturnarea completă a suprastructurii vechii societăți.

Partidul Comunist nu crede în bine, și nu respectă nici măcar natura fizică.

„Luptă-te cu Cerul,
Luptă-te cu Pământul,
Luptă-te cu oamenii
În aceasta se află o bucurie nemărginită.”

Acesta a fost motto-ul PCC în timpul Revoluției Culturale. Realitatea este că asupra poporului chinez și asupra Pământului a fost adusă multă suferință.

Chinezii cred în mod tradițional în unitatea dintre Cer și oameni. Lao Tze spunea în *Dao de Jing (Tao-Te Ching)*: “Omul urmează Pământul, Pământul urmează Cerul, Cerul urmează Calea, și Calea urmează ce este natural”⁷. Ființele umane și natura coexistă în cadrul unei relații armonioase în cosmosul continuu.

Partidul Comunist este un soi de ființă. Totuși se opune naturii Cerului, Pământului și omenirii. Este un spectru malefic opus universului.

VI. Câteva trăsături ale posesiunii malefice

Organele Partidului Comunist n-au participat niciodată direct în activități productive sau creative. Imediat cum apucă puterea, se atașează de oameni, îi controlează și manipulează. Își extind puterea până la cea mai fundamentală unitate a societății, din cauza fricii de a pierde controlul. Monopolizează resursele de producție și extrag bogăție de la societate.

⁷ Dao De Jing, Capitolul 25

În China PCC se extinde peste tot și controlează totul, dar nimeni n-a văzut vreodată registrele contabile ale PCC, ci doar registrele contabile ale statului, ale guvernelor locale și ale întreprinderilor. De la guvernul central până la comitetele rurale, oficialii din administrație sunt întotdeauna considerați inferiori cadrelor comuniste, astfel că organele administrative trebuie să urmeze instrucțiunile comitetelor de Partid ale nivelului respectiv. Cheltuielile Partidului sunt plătite de către administrativ și trecute în contul sistemului administrativ.

Organizarea PCC, asemenea celei a unui gigantic spirit malefic posedant, se lipește de fiecare unitate și celulă a societății chineze la fel de strâns ca umbra care urmărește obiectul ce a generat-o. Penetreză adânc în fiecare vas capilar și celulă a societății, vasele sale cele mai fine extrăgând sângele, controlând și manipulând societatea în acest fel.

Această structură ciudată de posedare malefică a existat în istoria umană în trecut, fie parțial, fie pentru perioade limitate de timp. Dar n-a funcționat niciodată atât de îndelungat și n-a controlat niciodată societatea atât complet ca Partidul Comunist.

Acesta este motivul pentru care fermierii chinezi trăiesc într-o asemenea sărăcie și sclavie. Ei nu trebuie să-i susțină doar pe oficialii administrației (ca în mod tradițional), ci și pe cadrele comuniste, care sunt într-un număr asemănător sau chiar mai mare.

Acesta este motivul pentru care muncitorii chinezi și-au pierdut slujbele în număr mare. Vasele de extragere a sângelui pe care le deține posesivul PCC sug fonduri de la fabrici de mulți ani.

Acesta este motivul pentru care intelectualii chinezi cred că dreptul la libertate spirituală este atât de dificil de obținut. În afara administratorilor, peste tot se așterne umbra PCC, care nu face altceva decât să spioneze oameni.

Un spirit care posedă trebuie să controleze în mod absolut mintea posedatului pentru a stoarce energia necesară supraviețuirii sale.

Conform științei politicii moderne, puterea vine în principal din 3 surse: forță, bogăție și cunoștințe. Partidul Comunist n-a ezitat niciodată să folosească controlul monopolist și forța pentru a jefui proprietatea oamenilor. Mai important, a privat oamenii de dreptul lor de exprimare liberă. A încălcat spiritul și voința oamenilor pentru a menține controlul absolut al puterii. Din acest aspect, posedarea malefică a PCC controlează societatea atât de strâns încât cu greu poate fi comparat cu oricare alt regim în lume.

VII. Să ne auto-examinăm pentru a scăpa de posesiunea PCC

În Manifestul Comunist, primul document programatic al Partidului Comunist, Marx a afirmat că “în 1848, un spectru bântuie Europa – spectrul Comunismului”⁸. Un secol mai târziu, comunismul este mai mult decât un spectru care bântuie. A capturat un corp concret, material. S-a răspândit în jurul lumii ca o epidemie, a ucis zeci de milioane și a furat proprietatea, mintea și spiritul liber a sute de milioane.

Intenția de bază a Partidului Comunist este eliminarea întregii proprietăți private pentru a elimina „clasa exploatoare”. Proprietatea privată este baza tuturor drepturilor sociale, și deseori

⁸ de pe <http://eserver.org/marx/1848-communist.manifesto/cm1>.

înglobează cultura națională. Cei jefuiți de proprietatea privată pierd de asemenea libertatea minții și spiritului. Ei pot mai apoi pierde libertatea de a obține drepturi sociale și politice.

Lovindu-se de o criză de supraviețuire, PCC a fost forțat să reformeze economia Chinei în anii 80. Dreptul la proprietate privată a fost parțial înapoiat oamenilor. Acest lucru a creat o breșă în mașinăria imensă și precisă de control a PCC. Această breșă a devenit tot mai largă ca urmare a luptei membrilor PCC pentru acumularea de averi (private).

PCC, un spectru malefic posedant susținut prin forță, înșelăciune și schimbare frecventă a aparenței și imaginii sale, arată acum semne de decădere și manifestă nervozitate la cea mai mică tulburare. Încearcă să supraviețuiască acumulând mai multă bogăție și întărind controlul, dar aceste acțiuni nu fac altceva decât să intensifice criza.

China de astăzi pare prosperă, dar conflictele sociale s-au acumulat la un nivel nemaivăzut. Folosind manevrele politice din trecut, PCC poate încerca o anume formă de retragere, schimbând macazul față de masacrul din Piața Tiananmen sau Falun Gong, sau alegându-și drept inamic un alt grup, dar continuând să exercite puterea terorii.

Înfruntând încercări de-a lungul ultimilor 500 ani, națiunea chineză a răspuns prin import de arme, reforma sistemului și declanșarea unei revoluții extreme și violente. Nenumărate vieți au fost pierdute și cea mai mare parte din cultura tradițională chineză a fost abandonată. Se pare că răspunsurile Chinei n-au rezolvat nimic. Când agitația și neliniștea au pus stăpânire pe mintea chineză, PCC a folosit ocazia pentru a apare pe scenă, și în cele din urmă a reușit să controleze această ultimă civilizație antică supraviețuitoare din lume.

În viitor poporul chinez va trebui inevitabil să aleagă din nou. Indiferent ce alegere va fi făcută, fiecare cetățean chinez trebuie să înțeleagă că cea mai mică speranță în PCC va accentua stricăciunile aduse națiunii chineze și va injecta energie nouă în acest PCC posedat de malefic.

Trebuie să abandonăm toate iluziile, să ne examinăm deplin, fără să fim influențați de ură, lăcomie sau dorințe. Numai așa putem scăpa de spiritul posedant al PCC, care ne controlează de peste 50 ani. În numele unei națiuni libere, putem restabili civilizația chineză bazată pe respect pentru natura umană și compasiune pentru toți.

Note:

[1] Reforma de 100 de zile a fost o reformă de 103 zile din 11 iunie până în 21 septembrie 1898. Guangxu, împăratul dinastiei Qing (1875-1908), a ordonat o serie de reforme ce vizau efectuarea de schimbări sociale și instituționale. Opoziția elitei conservatoare de la conducere față de această reformă a fost intensă. Sprijinită de ultraconservatori și cu suportul tacit al politicianului oportunist Yuan Shikai, împărăteasa Dowager Cixi a plănuit o lovitură de stat la 21 septembrie 1898, forțându-l pe tânărul gânditor reformator Guangxu la izolare. Cixi a preluat guvernarea ca regent. Reforma de 100 de zile s-a sfârșit cu anularea noilor edicte și executarea a șase dintre susținătorii reformei.

[2] Revoluția Xinhai (sau Revoluția Hsinhai), numită după anul Chinezesc al Xinhai (1911), a constat în răsturnarea, între 10 octombrie 1911 și 12 februarie 1912, a dinastiei Qing care conducea China, și fondarea Republicii Chineze.

[3] Mișcarea din „4 mai” a fost prima mișcare de masă din istoria modernă chineză, și a început la 4 mai 1919.